

A szeretet éneke

Jézus, mikor a földön járt közöttünk
 S vizsgálta sorsát földi embereknek,
 Nagy érző szíve ott vert hangosabban,
 Hol a szemekből könnyesök peregetek.
 Hol a jajszót hal'ott s titkolt sóhajoknak
 Sejtette fölsirámló, halk neszét...
 S mint legfőbb orvos, könnyeket törölni
 Járt-kelt a nagy világon szerzetét.

Amerre ment, hol az inség fogadta,
 Bűn és nyomor kiáltó réme leste;
 Mint a jó pásztor, balzsamos beszéddel
 Az elveszettet hívta és kereste.
 Az éhezöket megelégitette,
 És felruházta a ruhátalant,
 Nagy lelke bársonyáca' betakaríta
 Mind a szegényt, mind a boldogtalant.

Óh, most is él, mint szent, örök tanulság,
 Szívünkbe vésvé nagy parancsolatja:
 Vegyük fel gondját minden elhagyottnak!
 Nyomában az jár, aki megfogadja.
 Mert — ugymond — aki jót cselekszik mással:
 Envelem tesz jót s boldog ember az,
 Mert minden könnyel egy cseppet töröl ki
 Az én szemem könnyéből az igaz.

Hány boldog éli gondtalan világát,
 Mig soknak nincsen betevő falatja,
 Nem látja meg a szenvedőt, az árvát,
 Kezét felé hiába nyújtogatja.
 Felhőtlen égnek kékségét merengő
 Szemekkel nézi s nem gondolja meg,
 Hogy hányra hullt a vakság éjtszakája
 S az iszonyattól szíve nem remeg.

Óh, hány van, aki gazdag asztaláról
 Sajnálja azt is, ami hulló morzsa,
 Mig Lázár sir a szennyes ut porában
 S fekélyes testét nincs, ki balzsamozza.
 Am eljön az ítélet pillanatja;
 A szenvedőre mennyország dörül,
 Hol az Ur keblén szunnyad, mint a gyermek
 S amaz gyötrődik tehetetlenül.

Ti, kik szeretni tudtok még valóban,
 Dalom virága hadd hulljon reátok!
 Áldás fakad a lábatok nyomában,
 Zsoltárrá válik mind-megannyi átok!
 A kezeteknek drága magvetése
 Kisarjad s nem lesz több komor telünk,
 Virágos a szeretet útja, melyen
 Kezünket fogva Jézus jár velünk.

Tanítsátok meg végre a világot,
 Hogy hinnünk kell a jóban és a szépben,
 Hogy most is élnek angyalok a földön
 S csodák is vannak, nemcsak a mesében.
 Tanítsátok meg végre a világot,
 Hogy élnünk gyűlöletben nem lehet,
 Hogy a Gyermek egy vallást tanított:
 Legszebb vallás az emberszeretet!

Amennyi hulló könnyet letörültök,
 Amennyi síró szem nevet jel rátok,
 Amennyi árvát édes anyaképpen
 A Miatyánkra megtanít a szátok, —
 Ahány veszendőt fölszedtek a porbul
 És fölruháztok rongyos-meztelent:
 Annyiszor áldjon titeket az Isten,
 Ki a jutalmakat osztja odafelel.

Baja Mihály.

Ha jól megy sorod...

Ha jól megy a sorod, ha megvan mindened,
 Nyugalmas otthonod, van napi kenyered,
 Ha kamrád tele van liszttel, zsirral, fával,
 Gyermekid ellátod jó meleg ruhával,
 Nem kell küzdened a hideggel-éhséggel:
 A szegényekről ne feledkezzél el!

Ha jól megy a sorod, két kezed munkája
 Erdemelt jutalmát mindig megtalálja;
 Ha boldog örömben él kicsiny családod,
 Ha a szép életért Isten kezét áldod:
 Vesd szemed árnyra is, ne mindig a fényre,
 Gondolj az árvára, gondolj a szegényre!

Ha jól megy a sorod, naponta megkapod
 Minden szükségleted, betevő falatod;